

La polèmica sobre la Llei del “sí és sí”

Una forta polèmica s'ha aixecat arran de les reduccions de condemna i els alliberaments anticipats en aplicació de la reforma de la Llei de Llibertat Sexual, coneguda com a “lleï del només sí és sí”, que amplia el contingut dels delictes d'agressions sexuals i disminueix les penes mínimes en alguns casos. L'aplicació de la lleï ha portat a nombroses reduccions de sentències per violació o abusos sexuals, aplicades pels tribunals. Fins ara, es compten prop de 400 casos, i es calcula que en una de cada quatre sentències per aquests motius està sent reduïda la condemna.

Els partits franquistes i els mitjans de comunicació més potents han arremès contra la lleï i contra la ministra d'Igualtat, Irene Montero, inspiradora d'aquesta. La ministra, per la seva banda, s'ha negat obstinadament a corregir la lleï. Finalment ha estat el mateix PSOE qui ha presentat una proposició de lleï per modificar la lleï del només sí és sí, i el PP – amb la intenció de potenciar l'enfrontament entre els socis del govern de coalició- ha anunciat el seu suport a la proposta del PSOE.

Hem de deixar clara una primera qüestió: la polèmica res té a veure amb els drets de les dones, sinó amb la naturalesa del règim i el paper del poder judicial

Un aparell judicial enemic de les dones i dels seus drets

No hi ha el menor dubte del desig d'aparell judicial de boicotejar qualsevol mesura que suposi avançar en drets per a les dones, per a la classe treballadora o per als pobles de l'estat. De la mateixa manera que ha avalat totes les reformes laborals, totes les retallades aplicades als empleats i empleades públiques i totes les retallades de drets. N'hi ha prou amb assenyalar una qüestió: aquests mateixos jutges que tarden anys a dictar una sentència han revisat i reduït 400 en només 5 mesos.

Aquí hi ha el nus de la qüestió, en la pròpia naturalesa de l'aparell judicial espanyol, un poder ultrareaccionari, heretat del franquisme sense cap depuració i que, per tradició, és enemic de tot progrés i dels drets de les dones. Cal recordar els cents d'actuacions judicials que durant anys van tancar els ulls davant els maltractaments i agressions masculines i com els jutges animaven les dones maltractades a retirar les denúncies i “patir en silenci”. Perquè, en el fons, molts opinen com el jutge al qual se li va escapar, quan creia que

tenia el micròfon tancat, anomenar “bitxo” i “filla de puta” a una dona que denunciava actes de violència de gènere. Tan reaccionaris que no dubten en una cosa tan miserable posar en llibertat un violador per tal d'atacar el govern.

De la mateixa manera, cal destacar les actuacions de desenes de jutges que, en casos d'agressió sexual o de violació, insistien a preguntar a la dona per la longitud de la seva faldilla o la profunditat del seu escot, o consideraven com a determinant tenir en compte les hores en què transitava per la via pública o si havia begut o no. O el vot particular d'un dels jutges de l'Audiència Provincial de Navarra que, en la violació múltiple comesa pels energúmens de la Manada, veia actes consentits en “un ambient de “jolgorio” i “regocjo” entre tots ells”, inclosa la víctima.

Al marge dels límits de la lleï del “sí és sí”, aquesta tracta d'establir que la qüestió a determinar és si hi ha hagut o no consentiment exprés de la dona davant d'un acte sexual, per determinar si es tracta d'una agressió sexual.

Recordem un altre fet: gairebé totes les condemnes per agressió sexual o violació reduïdes pels jutges en aplicació de la lleï només ho han estat perquè en la seva sentència se'ls aplicava als violadors la pena mínima prevista (i, en baixar ara la pena mínima, això pot portar a revisar la sentència segons el principi penal que s'aplica un canvi legislatiu quan és més beneficiós per al reu. Per tant, cal constatar que, almenys, en una de cada quatre sentències per violació els jutges han aplicat la pena mínima prevista. Sembla que a les seves senyories els semblava excessiva la pena prevista en el codi penal contra els violadors i abusadors, i procuraven anar-se'n a la pena mínima.

Ara, aquest mateix aparell judicial ha actuat contra la nova lleï, reduint les sentències que ja abans considerava “excessives”.

Les institucions heretades a partir del franquisme, contra tot progrés

En els pactes de la Moncloa i els acords que van portar a la constitució del 1978, els dirigents del PCE, del PSOE i d'algunes de les organitzacions “nacionalistes” van acceptar mantenir l'essencial de l'aparell d'Estat del franquisme, sota la presidència de Joan Carles de Borbó, l'hereu designat per Franco. El Rei és el comandament suprem de les Forces Armades (art. 62 de la

Constitució), i les sentències dels tribunals es dicten “en nom del Rei” (art. 117 de la Constitució). Es va mantenir, per tant, l'aparell repressiu, l'aparell judicial, l'exèrcit... es van respectar les fortunes pastades sota el franquisme (fins i tot les edificades sobre el treball esclau dels presos), es van deixar impunes tots els crims franquistes.

Amb aquestes institucions, que conserven enormes poders, es pretén convèncer-nos que és possible dur a terme una política progressista. I després passa el que passa, com en el cas d'Estatut d'Autonomia de Catalunya, aprovat pel Parlament i les Corts, ratificat pel poble català en referèndum... i anul·lat per un grapat de jutges reaccionaris.

Els dirigents dels partits “d'esquerra” que viuen a les institucions del règim es queixen del que s'anomena lawfare, la persecució de l'aparell judicial contra polítics d'esquerra. I tenen raó a fer-ho: són nombroses les actuacions judicials contra Podem, anunciades i corejades a la premsa, que després es queden en res per falta de proves. Així ha sigut Mónica Oltra expulsada del govern valencià. Així han estat durant 10 anys processats per corrupció dos regidors d'IU de Sevilla, perquè l'Audiència Nacional estableixi al final que no hi havia cap prova que justificués el seu processament. A sobre, amb els seus “codis ètics”, que estableixen -contra la presumpció d'innocència- que la mera imputació ha de portar a la dimissió de l'afectat, les organitzacions posen en safata qualsevol jutge fatxa la possibilitat d'expulsar del seu lloc qualsevol electe de l'esquerra.

Cal acabar amb les institucions del franquisme, portar la República

La ingenuïtat d'Irene Montero i de molts dels seus defensors és oblidar l'existència d'aquest poder judicial, que ha d'obstaculitzar i, si pot, impedir, qualsevol avenç social o en benefici de la dona, de la majoria treballadora o dels drets dels pobles. Pretendre posar una espelma a déu i una altra al diable, governar respectant les institucions reaccionàries heretades, legislar com si aquest poder judicial no tingués enormes poders.

Tot veritable avenç, fins i tot la defensa dels drets conquerits i ara qüestionats, exigeix fer passos per acabar amb l'herència franquista. Els drets només han d'estar plenament garantits acabant amb el règim, traient la República.

